

store Proprietærer og Lensbesidderne, der her interesserer det ærede Medlem. Jeg skal da gøre opmærksom paa, at i 1908 var der 3,900 Gaardmænd, som havde en Indtægt af over 3,000 Kr., men i 1915 var der 17,700, i 1908 var der 20,000 Gaardmænd, som havde under 1,000 Kr. i Indtægt, i 1915 kun 6,000. Nu maa jeg gaa ud fra, at disse Skatteansættelser er rigtige. De foretages til en Begyndelse af Sogneraadet, og der kan ikke være Tvivl om, at Folk paa Landet helt anderledes kender hinandens Indtægts- og Formueforhold, end Beboerne i en stor By kan gøre det. Vi gaar altsaa med fuldkommen Sikkerhed ud fra, at de Skatteansættelser, der er foretagne for Gaardmændene, er paalidelige. Følgelig er det rigtigt nok, at medens der i 1908 var 20,000 Gaardmænd, der havde en Indtægt af under 1,000 Kr., er der nu kun 6,000, og at vi nu har 17,700 Gaardmænd med over 3,000 Kr.'s Indtægt mod 3,900 i 1908. Det er dog en meget kraftig Stigning i Gaardmændenes Indtægter i disse Aar. Deraf kan det ærede Medlem se, at han ikke skal have den Medlidenhed, som han har, med de Folk, der efter min Mening skulde betale denne Skat.

Saa forbavsende det ærede Medlem mig ved at tale om de Folk, der havde betalt, vi kan vel kalde det: Spekulationspriser for deres Ejendomme, de Folk, der i denne Tid havde betalt deres Landejendomme saa overordentlig dyrt. Skal vi nu have Medlidenhed med dem? Skal vi have Medlidenhed med dem, der har spekuleret i Landejendomme, naar vi dog ikke, synes det mig, her i Tinget har synderlig Sympati med dem, der har spekuleret i Børs-papirer? Hvis en Mand har købt en Ejendom, fordi han har troet, at Tiden var inde til at købe, at det var fordelagtigt nu at have en Landejendom, og det saa viser sig, at han har købt for dyrt, maa han tage Skade for Hjemgæld. Jeg kan i alt Fald ikke se, at den Straf, han faar ved at skulle betale 50 pCt. mere i Ejendoms-skyld, er noget, som den høje Rigsdag ikke skulde kunne være med til. Jeg maa derfor formene, at denne Skat uden Skade vil kunne paalægges. Den vil ikke være af nogen som helst tyngende Beskaffenhed. Og hvis det ærede Medlem mener, at Ejendomsskylden ikke i og for sig er en Formuemaaler, kan jeg naturligvis teoretisk være enig med ham, men egentlig ogsaa kun teoretisk, for faktisk bruger vi den som Formuemaaler i højeste Grad baade statsligt og kommunalt og i mange andre Forhold. Det er da ikke mærkvær-

digt, at den ogsaa tages med ved en Lejlighed som denne.

Ærede Medlemmer har foreslaaet, at jeg skulde gaa højere op med Grænsen for de Ejendomme, som ikke skulde ind under Forhøjelsen. Jeg er noget i Tvivl, om man skal unddrage Statskassen det Beløb, der her kan blive Tale om. Hvis man sætter Grænsen ved 12,000 Kr. — jeg tror, den Grænse er nævnt — i Stedet for ved 8,000 Kr., vil Statskassen faa 136,000 Kr. mindre i Indtægt. Hvis man gaar op til 15,000 Kr. — jeg tror, at ogsaa et saadant Tal er blevet nævnt —, vil dens Indtægt blive 1/4 Mill. Kr. mindre. Da hele Skatten er beregnet at skulle indbringe lidt over 3 Mill. Kr., vil ærede Medlemmer se, at det er et meget betydeligt Nedslag, der paa den Maade vil komme til at foreligge. Jeg maa fastholde, at Ejendomsskylden er et godt og især — det vil jeg fremhæve som det væsentligste — et sikkert Skattegrundlag, og at vi er nødte til at skaffe Staten sikker Indtægt i de kommende Aar. Hvad det ærede Medlem ellers har nævnt som Muligheder, holder ikke Stik.

Jeg tror dermed at have sagt, hvad jeg havde at sige om Ejendomsskylden, og jeg skal da til Slutning omtale de Forslag, som det ærede Medlem (N. Neergaard) gjorde til nye Skatteklender, Forslag, der kun delvis er tiltraadte, saa vidt jeg forstod, af det konservative Folkeparti, altsaa er der delvis blevet taget Afstand fra enkelte af dem. Det ærede Medlem vil se, at da to Partier har taget Afstand fra disse Forslag, er det højst usandsynligt, at der kan bringes Enighed til Veje om dem, og det ærede Medlem og andre vil sikkert være enige med mig i, at Enighed skal vi naa til, hvis det paa nogen Maade er muligt.

Det var dog egentlig Luksusbeskatningen, det ærede Medlem dvælede ved. Den, sagde han, havde han før fremhævet, og han havde ogsaa før hørt af mig, at en Luksusbeskatning var der ingen Grund til at gaa til, fordi den intet giver i Statskassen. Det ærede Medlem sagde, at man andre Steder var gaaet til en saadan Beskatning, og nævnedes England, skønt det ærede Medlem godt ved, at f. Eks. med Hensyn til Spiritusbeskatning er England helt anderledes stillet end vi, og ogsaa med Hensyn til Toldbeskatning, og at man ikke kan sammenligne det store England i Krigstid med det lille Danmark, som dog lever i Fred. Det ærede Medlem nævnedes ogsaa Norge, og jeg har set i